

finansielt var den nødvendige globale opbakning til at nedsætte kommissionen.

Regeringen anser det fortsat for vigtigt at synliggøre de enkelte landes sociale indsats. Vi kan ikke lade bagstræberiske kræfter sætte dagsordenen for de politiske bestræbelser på at gøre topmødets vedtagelser til virkelighed.

Nogle af de intentioner, der var tilsigtet med kommissionen, kan opfyldes på anden vis. Udenrigsministeriet vil som sit bidrag indbyde til højkvalitets- og højniveauseminarer i København under fællestitlen »Copenhagen Seminars for Social Progress« til drøftelse af og debatskabelse om udvalgte sociale udviklingsspørgsmål. Der er etableret en lille enhed i Udenrigsministeriet til at forestå dette arbejde, i øvrigt under ledelse af den tidligere FN-embedsmand, som i sin tid i New York havde ansvaret for topmødet. Det første arrangement forventes gennemført i efteråret.

12. Socialministeren tog ved et initiativ i form af et særligt arrangement ved topmødet hul på diskussionen om udviklingen af partnerskaber mellem private virksomheder og det offentlige om løsningen af sociale opgaver. Dette initiativ vil blive fulgt op med en international konference i København i 1997.

13. Forskningsministeren har i samarbejde med OECD inviteret til en konference i år om »Den globale forskningslandsby«. Udgangspunktet for dette initiativ er, at der er en stor fælles opgave for OECD-landene i at sørge for, at den hastighed, som informationsteknologien udvikles med, ikke forøger afstanden mellem industrilandenes og udviklingslandenes teknologiske udviklingsniveau. Tværtimod må afstanden gøres mindre.

14. Grundlaget for social fremgang er økonomiske aktiviteter baseret på den enkeltes initiativ og virkelyst. Disse aktiviteter skaber samfundenes velstand, men markedskræfternes frie spil kan ikke stå alene. Markedskræfterne må justeres, korrigeres og suppleres af politisk bestemte forholdsregler, der kan opretholde den sociale stabilitet og skabe forudsætningerne for bæredygtig udvikling. Væksten skal bevidst sigte mod at fremme lighed og social retfærdighed, tolerance, ansvar og deltagelse i samfundets styring og udvikling.

Der findes ingen standardopskrift for balancen mellem markedskræfter og intervention. I lande med hurtig vækst i det almindelige indkomstriveau må indsatsen koncentreres om grupper, som sakker agterud. Jordreformer kan være altafgørende i lande med et uproduktivt mønster for jordbesiddelse. Lande, der er under omstilling til markedsøkonomi, må udvikle måder at beskytte de sociale tjenester på. Sikkerhedsnet for gamle, handicappede, mødre og børn, befolkningspolitik, offentlig støtte til uddannelse og sundhed og en effektiv miljø- og boligpolitik er relevante problemstillinger i alle lande.

Danmark yder som bekendt en stor statslig udviklingsbistand. Vi kan herigennem direkte bidrage til, at der sker en forbedring af de sociale sektorer i udviklingslandene, i særdeleshed vore programsamarbejdslande. OECD's komité for udviklingsbistand (DAC) har i sin rapport fra 1995 om Danmarks udviklingsbistand netop fremhævet den store grad af fattigdomsorientering i vores bistand, herunder væksten i den del af bistanden, som ydes til de sociale sektorer.

Det er i første række det politiske liv i de enkelte lande, der må sætte dagsordenen. I vore programsamarbejdslande har vi imidlertid en rimelig adkomst til at være en af parterne i debatten. I vores løbende dialog f.eks. i forbindelse med årsforhandlingerne vil temaerne fra det sociale topmøde fremtidig være et fast element – som det i øvrigt allerede har været tilfældet ved årsforhandlinger, der har fundet sted siden det sociale topmøde. Det betyder, at der alt efter det enkelte lands forhold kan stilles spørgsmål om konkrete initiativer til at gennemføre de forpligtelser og hensigtserklæringer, som landene har tilsluttet sig med Københavnsdokumentet. 20:20-princippet er en del af denne dialog. Det vil også gælde tidsplanerne for fattigdomsinitiativer, herunder til udryddelse af absolut fattigdom.

15. For Danmarks eget vedkommende er det som udgangspunkt næppe at forvente, at det, der kan vedtages enstemmigt på verdensplan på et følsomt område som social udvikling, i større omfang skulle give anledning til nye politiske initiativer. Formodningen er, at vi som et land, der for de fleste fremstår som et næsten uopnåeligt ideal, allerede opfylder langt de fleste af forpligtelserne.